

Forordning ikke er noget Andet, som viser, at man for det Første kun har tænkt paa en Repræsentation af disse tyve Mænd, saa er det den Bestemmelse, at Valglovene skulde vedtages af de særskilte Landsdele; thi, troer man virkelig, at det vilde være saa let at tilveiebringe Samtykke fra alle Landsdele med Hensyn til Valglove, som Regjeringen maatte kunne finde hensigtsmæssige? Troer man ikke, at det vilde være længe, inden de Forsamlinger, som i det Hele have tilraadet den absolute Regjeringsform, vilde give deres Samtykke til en Valglov, hvorved en anden Tingenes Orden vilde blive indført?

Naar der endelig er gjort Bemærkning med Hensyn til Offentligheden, er det jo ganske vist, at den er lagt i Forsamlingens Haand. Jeg kan ikke fatte den overordentlig skarpsindige Fortolkning, at man ikke skulde kunne bringe Noget til Offentlighed igjennem Stemmen; men det forekommer mig dog, at denne Fortolkning ikke kan holde Stik. Jeg troer, at baade den ærede Rigsdagsmand, som sidst talte, og jeg bringe vore Ord til Offentlighed, naar der paa Tilhørerpladsen er Folk tilstede, som kunne høre, hvad der siges; det er en beqvem Maade at bringe vore Ord til Offentligheden paa. Det, der igjennem Bladene bringes til Offentligheden, er ofte ikke nær saa sikkert som det, der her bliver hørt; man vil meget hyppigt finde Reserater, som jeg idetmindste for mit Vedkommende maa ansee for at indeholde store Feiltagelser, ja endogsaa i vor egen Tidende kan der indløbe Feil. Desuden, selv denne Forsamling kan, dersom den vil det, lukke Dørene; det er Noget, den ærede Rigsdagsmand meget godt veed. At der kan være nogen væsentlig Forskjel imellem, at man siger, at en Forsamling bestemmer, om Forhandlingerne skulle være offentlige, eller at man siger, at Forsamlingen bestemmer, om Forhandlingerne skulle være hemmelige, det kan jeg ikke forstaae (Stemmer: Jo, der er en Forskjel!). Ja, der er jo vel en Forskjel, men ingen, der er værd at gjøre saa meget Væsen af. Ja, det ærede Medlem (A. Hage) der kjender Parlamentet, skulde mindst undre sig

over, at jeg siger, denne Forskjel er ikke i sig selv stor eller væsentlig. Dersom Tilhørerne ved en Forsamling som den her omhandlede vilde give sig af med at give sit Bisfald og Mishag tilkjende og udtrykke sin Utaalmodighed, naar En talte forlænge, saa vilde det let skee, at man saarede navnlig de Mænds Følelser, som kom fra de andre Landsdele, og at man da vilde komme til at holde Møde for lukkede Døre.

Forsaaavidt der kunde være Tale om, at Fællesforfatningsudkastet skulde have været foreslagt os her, da skal jeg villigt indrømme, at der er mange Punkter, med Hensyn til hvilke jeg kunde have ønsket en Forandring, men jeg kan dog for mit Vedkommende, naar jeg staaer imellem et Ja og et Nei, ikke Andet end give mit Ja til den foreliggende Beslutning. Hvad der vil komme bagefter, dersom det Samtykke ikke her skulde blive givet, er Noget, som for mig er indhyllt i Taage og Dunkelhed, og jeg skjønner ikke, at det, som Fremtiden da vil bringe os, letteligen vil kunne blive noget Bedre end det, som nu bydes os. Jeg skal ingenlunde forlange, at den ærede Rigsdagsmand for Nyboder (Nimestad) ikke skulde kunne sige Nei, uden derved at paatage sig at danne et Ministerium; men derimod mener jeg, at Enhver, der vil sige sit Nei, dog maa betænke Stillingen i det Hele, maa betænke Følgen i det Hele for Fædrelandet. Jeg formoder ikke, at den ærede Rigsdagsmand for Nyboder meente, at man skulde lukke Døren i og blindt springe ud i Fremtiden med sit Nei, overladende til Skæbnen, hvad der saa vilde komme; thi, hvad enten man siger Ja eller Nei, saa er det nødvendigt, at man tager Hensyn til Følgerne i Fremtiden. Disse kunne stille sig paa forskjellig Maade for Mange; men for mig stiller det sig saaledes, som om det, der da vilde komme, ikke vilde blive saa heldbringende for Fædrelandet som det, vi nu kunne erholde.

Formanden: Jeg skal hermed slutte Forhandlingerne for idag og angive Dagsordenen for Mødet i Morgen Kl. 12, saaledes: